No. 3 18

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 7 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Nous Louis Napoléon.

Zoo luidden veertig jaren geleden de decreten, die ons regeerden; zoo zullen nu luiden de reis-passen; maar sedert dien tijd is er vrij wat gebeurd met iemand, die den naam droeg van Louis Napoleon. Ik raad waarachtig niemand, die naar Frankrijk gaat, zoodanige pas mede te nemen, want de eerste gendarme pakt hem waarachtig in, ziet hem aan voor iemand die geen andere intentie heeft dan om Louis Philippe van den troon te stooten en het keizerrijk te herstellen. 't Geen er verder volgt, Comte de Randwijk, Ministre des affaires étrangères de S. M. le Roi des Pays-Bas, is natuurlijk maar bijwerk, om zand in de oogen te gooien. Nous Louis Napoleon zijn de eerste woorden, en dat is genoeg om aan *Straatsburg* en *Boulogne* te denken. In Duitschland zal het er nog erger uitzien; want daar verstaat men den gerderen tierenlantein niet eens, maar alleen het Nous Louis Napoleon. Verbeeld u een pas van Louis Napoleon; naar het *cachot*, geen mensch mag bij den armen reiziger worden toegelaten; de plaatselijke autoriteit acht zich onbevoegd in eene zoo bedenkelijke zaak te beslissen; men moet schrijven naar Berlijn, naar Weenen, en in plaats van een reisje van agrement te doen, zit men drie, zes maanden in eene staatsgevangenis doorbrengen.

Juist zoo, excellent, keurig, zegt het behoud, dan zal al dat gereis uit zijn; want wie zal er lust hebben om met een pas van Louis Napoleon op reis te gaan. Nu zullen de brave Hollanders hun geld te huis verteren, en zal het behoud het geheele buitenland, dat leelijke Belgie met zijne slechte herbergen, dat verdorven Frankrijk en dat domme Duitschland zoo zwart maken, dat Nederland met zijne schoone heuvelen en snelvlietende heldere wateren hen een Eldorado schijnt. — Dat behoud is toch verduiveld slim; het weet van alles partij te trekken.

Intusschen is er eene zwarigheid: Louis Napoleon, wel te verstaan van Randwijk, nog kortelings Gouverneur van het wereldberoemde *Drenthe*, residentie het ook buiten de wereld bekende *Assen*, is zulk een doorkneed diplomaat, misschien, zoo mogelijk, nog rijker in ondervinding dan in kennis, zoo bekend bij al wat ademt en niet ademt, dat door zijne verschijning op de aarde en in de buitenlandsche zaken, Louis Napoleon, gewezen connetable en ook koning en zijn zoon en al wie ooit Napoleon heeft geheeten in vergetelheid zijn gedompeld, zoodat men geen jongen te Parijs, Weenen of Berlijn op straat kan tegen komen, die, als ge spreekt van Napoleon, u niet dadelijk antwoordt: « Ah! gij meent Louis Napoleon van Randwijk, den Nederlandschen Minister-diplomaat!" Welk een tact heeft toch dat behoud in zijne keuze!

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

VAN DEN RIJN, den 1. Januarij. De heer *von Erstleben*, deken van het kapittel van Brandenburg en chef der veertig edelen dezer provincie, die het zoo beruchte adres van eerbied aan den koning geteekend hebben, zal crimineel vervolgd worden, wegens het volgende feit: Een boer had het paard, waarop de heer *Erstleben* gezeten was, doen schrikken, zonder dat hij daardoor echter het minste letsel bekwam; de deken liet hem tot straf aan de zoldering van zijn stal met het hoofd naar beneden, ophangen. De ongelukkige, wien natuurlijk het bloed naar het hoofd vloog, zoude het slagtoffer dezer verfoeijelijke wreedheid geworden zijn, welke aan de barbaarsche middel-eeuwen doet denken, indien niet de dochter van den deken voor de gevolgen ware bevreesd geworden; die de misdaad van haren vader zoude kunnen na zich slepen; zij begaf zich des nachts naar den stal en verloste den armen boer uit zijn lijden.

— Voor eenigen tijd reeds was in Polen bekend gemaakt, dat er, wegens de in het rijk heerschende cholera, dit jaar geene rekruten ligting plaats zoude hebben. De jongelingschap was daarover zeer verheugd, en men vertrouwde op die bekendmaking zoo zeer, dat velen, die anders het lot van soldaat te worden door de vlugt ontloopen, bleven waar zij waren. Maar zie! plotseling verschijnt een tegenbevel, en allen, die zich door de cholera beschut waanden, werden 's nachts opgepakt, ingeschreven en ingelijfd in de onderscheidene regementen. Men oordeele over de algemeene bittere teleurstelling en verslagenheid!

FRANKRIJK.

— De *Semaphore de Marseille* van den 29. December, deelt het volgende mede:

Abd-el-Kader, die zich den 25. December te Oran op het stoomfregat *Asmodée* ingescheept heeft, is te Toulon aangekomen.

Het is bekend hoe hagchelijk zijne positie in den laatsten tijd geweest is en aan welk gevaar hij ontsnapt was in het gevecht, hetwelk hij onlangs tegen de troepen van den zoon van *Abd-er-Rhaman* geleverd heeft. Na deze laatste nederlaag was alle hoop, om zich aan de vervolgingen zijner vijanden te onttrekken, voor hem verloren, zoo dat hij zich aan den hertog *van Aumale* in het kamp van *Nemours* heeft overgegeven.

De *Phenicien* heeft deze tijding als officieel medegebragt. Door deze laatste daad in de militaire loopbaan van *Abd-el-Kader*, is de oorlog in Afrika geeindigd en wordt aan Frankrijk de onderwerping van Algiers verzekerd.

Een supplement van den *Courier de Marseille* van 29. dezer, bevestigt dit berigt.

NEDERLANDEN.

NIJMEGEN, den 2. Januarij. Een verschrikkelijk voorval heeft alhier, op den eersten dag van het nieuwejaar, de gemoederen met ontzetting vervuld. Ongeveer ten 7½ uur in den morgen werd op dezer stads Varkensmarkt, op de bovenwoning van den tapper *S. Publikhuizen*, op eene moorddadige wijze van het leven beroofd, de persoon van *Johanna Helena Hoeboer*, oud 29 jaren, huisvrouw van *Cornelis Johannes van den Berg*, ziekenoppasser in het Garnizoenshospitaal ter dezer stede. Terwijl haar man zich op zijn post bevond, had zekere *Johan Pieter de Haan*, sergeant bij het 1e reg. art., zich naar gemelde woning begeven, toen al spoedig eene hevige woordenwisseling tusschen beiden losbarstte. De twist al hooger klimmende werden zij handgemeen, met dat gevolg dat *de Haan* een scheermes voor den dag haalde en daarmede zijne zwakkere partij eene vreeselijke wonde aan den hals toebragt. Door de op het rumoer toegestroomde menigte werd zij in haar bloed badende levenloos nabij den trap gevonden; te vergeefs moet zij, nog na het ontvangen der noodlottige snede, getracht hebben aan de handen haars moordenaars te ontsnappen. De onverlaat had zich niet uit de voeten gemaakt, maar zich insgelijks den hals afgesneden, zonder echter tot nog toe zijn oogmerk bereikt te hebben. Nadat de justitie zich op de plaats des voorvals de noodige inlichtingen had verschaft en onmiddellijk de vereischte heelkundige hulp had doen appliceren, is de dader gisteren voormiddag naar het hospitaal overgebragt. Hij bevindt zich thans buiten gevaar. Als aanleiding tot deze afgrijselijke daad meldt men het volgende: De sergeant *de H.* had reeds voor haar huwelijk een gemeenzamen omgang met de vrouw van den braven *v. d. B.* Deze betrekking schijnt hij gedurende het huwelijk met haar te hebben voortgezet, hetgeen hem gemakkelijk viel, daar hij altijd konde weten, op welke tijden *v. d. B.* de wacht in het hospitaal had en dus niet te huis was. Deze ongeoorloofde verkeering had echter meermalen, tusschen man en vrouw, tot ergerlijke tooneelen aanleiding gegeven, en den man aangespoord zijne vrouw te verlaten en van haar te scheiden, hetwelk telkens, door [illegible] komende bemiddeling, vooral om de wille van [illegible] vader der vrouw, weder werd bijgelegd. Nu [illegible] dat de sergeant in eene vlaag van ijlhoofdighe[id] [illegible] nemen had opgevat om eerst de vrouw en daa[rna] [illegible] ven om het leven te brengen, en dat de p[ersoon] [illegible] andere oorzaak hem belet hebben die daad geh[eel] [illegible] ren. Maar dit zijn slechts gissingen, want [illegible] getuigen? Wij willen daarom de instructie [illegible] voortloopen, maar liever wachten tot zij [illegible] opgehelderd.

MAASTRICHT, den 2. Januarij. Naar m[en] [illegible] zoude in het voorjaar bij het leger de volgen[de] verwisselingen plaats grijpen, als: het 2e re[g.] [illegible] bevel van den kolonel van *Poolsum Booy*, [illegible] naar Bergen-op-Zoom; het 4e reg. inf., o[nder] den kolonel *Büchner*, van Zeeland naar 's [illegible] het 5e reg. inf., onder bevel van den kolone[l] [illegible] Bergen-op-Zoom naar Maastricht; het [illegible] bevel van den kolonel *de Haan*, van 's Hert[ogenbosch] [illegible] Zeeland; het 1e reg. dragonders, gekommand[eerd door den] kolonel *Storm de Grave*, van Maastricht en [illegible] Deventer en Zutphen; het 3e reg. dragonder[s] [illegible] deerd door den kolonel *van Tol*, van Deve[nter] naar 's Hage; het 2e reg. lanciers, gekor[nmandeerd door] den kolonel *Bellefroid*, van 's Hage naar Gr[illegible] land; de 2 eskadrons jagers te paard, ond[er] ritmeester *König*, van 's Hage naar Maast[richt] [illegible] veldartillerie van het Limburgsbondscontingent [illegible] deerd door den kapitein *Broers*, van Breda [illegible]

ZWOLLE, den 2. Januarij. Tot de lij[st] [illegible] op het ijs of door vuur uit alle oorden [illegible] ook onze provincie hare bijdragen levere[n] [illegible] verzekert, zijn er niet minder dan 12 [illegible] IJssel, het Zwarte Water, de Vecht, [illegible] de Aa door het vallen in het ijs verdro[nken] [illegible] op de stille waters, zijn door den harde[n] [illegible] de wellen ten gevolge van den lagen waterstand te hoog gegen, zoogenaamde togt- of rotgaten, en daar wordt de roekeloosheid van zich op het te zwakke of onbekende ijs te wagen, door velen geboet. Dat *de Schokker*, het gevaar trotserende, zoo vroeg de zee oversteekt, heeft zijne verschooning in den nood, die hem dringt; het bloot vermaak weegt tegen het gevaar niet op.

MENGELINGEN.

Het Wassenbeeldenspel.

(*Vervolg van No. 153.*)

De Uitlegger.

De heeren van Zuid-Holland liggen nu aan de beurt;

DE ONBEKENDE MARTELAAR.

Eene schets uit het werkelijke leven.

(*Naar het fransch van* mevrouw marie joly.)

Mevrouw Marie Joly is eene nog jeugdige schrijfster, en gewis de bevalligste en meest talent- en gevoelvolle welke België bezit. Het naïf en treffend verhaal dat wij hier laten volgen, is getrokken uit een bundeltje, getiteld: *Les Contes et histoires de Madelon*, uitgegeven te Brussel, bij A. Jamer.

—

Het was eene donkere, graauwe winterdag; het scheen dat de zon zich voor immer had gesluijerd. De hemel had een somber, eenzonig aanzien; de vrolijkste menschen gevoelden eene zekere verveling en droefgeestigheid hun hart bevangen, van lieverlede, gelijk de stofregen allengs de wanden van des armen woning door en door bevochtigde.

De Zondags-vesper was juist in de Sint-Briceskerk te Doornik geëindigd. Twee vrouwen kwamen een huis binnen dat achter de kerk stond. Nadat zij zich zwijgende van haren schoudermantel hadden ontdaan, sprak de oudste tot hare gezellin:

— Louise, maakt het vuur aan. Charles moet honger hebben; hij heeft sinds dezen morgen doorgewerkt; ik zal het weinigje bouillon voor hem opwarmen dat van ons middagmaal is overgebleven.

— Moeder, vroeg nu zij, die Louise was genoemd, waar zal ik vuur aanmaken? hier of in de keuken?

— Hier, in deze zaal; ge weet wel dat Charles niet van de keuken houdt, en misschien komt hij zoo straks beneden. Maar ge moet vooreerst maar een klein vuurtje aanleggen, het is niet zeer koud, en wij hebben nog maar weinig steenkolen; wij moeten er zuinig op zijn en ze voor Charles bewaren.

Het meisje gaf door een hoofdknikken hare goedkeuring over de moederlijke woorden te kennen, en verliet het vertrek.

Wat men de zaal had genoemd, was eene groote, vierkante kamer, welker aanzien genoeg was om iemand eene huivering op de leden te jagen; het behangsel dat de wanden bedekte was een rosachtig marmerpapier; onder de vensters bespeurde men groote bruine vlakken. Ergens in een hoek deed eene onderwetsche klok, met eene koekoek, dag en nacht haar eentoonig getik hooren. Op den schoorsteenmantel bevond zich een doffe spiegel, waarin twee albasten vazen zich ter nauwernood meer konden en durfden terugkaatsen, zoo zeer moesten zij zich vernederd en beschaamd gevoelen nog langer de verwelkte pracht te dragen van eenige gekleurde papieren bloemen, die naar mei-rozen en geurige angelieren wilden gelijken. Over den schoorsteen stond eene glanzige, wèl onderhouden eikenhouten kast, welke met de oogen der twee vergulde draken, die het slot bewaakten, de ledigheid der plaats scheen te beweenen. In het midden der zaal stond eene breede tafel, overdekt met een kleed dat weleer rood en groen gestreept was; en hier en daar gestopte deelen toonde, welke het tot een waar meesterstuk van geduld maakten, en klaarblijkelijk te kennen gaven waarmede zich de werkzame handen der arme weduwe gedurende de lange winteravonden onledig hielden.

Overigens geen enkel voorwerp van pracht op de meubelstukken, geen enkel van die nutteloze wissewasjes, die ook zelfs maar van welgesteldheid getuigen; alles was er naakt, eenzaam en ledig. Men kon het zoo aanzien dat de ellende daar woonde; maar die betamelijke ellende, welke hare lompen onder het vernis van orde en zindelijkheid poogt te verbergen, die ellende, welke de afzondering verkiest, en hare deur sluit voor het nieuwsgierig medelijden en de onbescheidene weldadigheid.

Toen het bouillon opgewarmd was, bragt de moeder hetzelve naar de eerste verdieping; zij trad eene kamer binnen waarvan de muren grijs en zonder behangsel waren: dat was de werkplaats van haren zoon. De jongeling stond overeind vóór een grooten schildersezel, waarop een schilderstuk rustte van hetwelk drie vierde deels was afgewerkt. Hij kwam zijne moeder te gemoet. Zijne gelaatstrekken waren regelmatig schoon, doch door bleekheid ontdaan, uit zijne groote blaauwe oogen straalde het vuur der inspiratie, of ook misschien der koorts, helaas! Zijn hoofdhaar was nog lang, noch golvend; zijn baard niet ongeschoren, gelijk veelal de artistes van onzen tijd die dragen, om zich van de gewone menschen te onderscheiden; niets uiterlijks gaf in hem den kunstenaar te kennen, of het moest geweest zijn een hoog en breed voorhoofd, waarop reeds menige onbekende smarte hare sporen had gegriffeld.

— Arme moeder, zeide hij, ik dank u voor die zorg; gij raadt altijd mijne verlangens. Ik wilde u juist vragen om hetgeen gij mij daar brengt, maar ik stelde het uit van het eene kwartier uurs op het andere; eene onweerstaanbare begeerte hondt mij bij den bij mijn begonnen schilderstuk terug; .... ziedaar onze hoop met deze penseelen moet ik voor ons eene toekomst van onbezorgdheid scheppen, niet waar? .... Ik heb heden hard doorgewerkt ik ben over mijzelven tevreden; kom eens hier, goede moeder, bezie eens het werk van uwen zoon. (Vervolg hierna.)

alleen geschikte en brave mannen, die er niet van houden, onze brave ministers een stroobreed in den weg te leggen, of hen maar zoo brutaal weg tegen te spreken, en denken, als de ministers niet brave, eerlijke en gemoedelijke mannen waren, zou onze Koning ze niet tot ministers benoemd hebben, en ze niet ministers laten blijven, terwijl de natie zich schor schreeuwt om anderen. Onder die brave mannen behooren dan ook, zoo als je ze hier ziet zitten, de heeren mr. NABENBURG, ik meen NEDERBURG, mr. FABER VAN RIEMSDIJK, DE MONCHY, aan welke jelui allen groote verpligtingen hebt, doordien ze met nog andere heeren uit andere provinciën, die wij nog niet genoemd hebben, als JONGSMA, mr. KNIPHORST, de eenling uit Drenthe, dr. MENSO, die zoo ervaren is in de geneeskunde, dat hij een huiduitslag verklaard heeft eene huidziekte te zijn, en om welke bekwaamheid Z. M. de Koning dan ook denkelijk hem verleden jaar *St. Nicolaas* een ridderorde heeft precent gedaan, CORNELIE, die een J en nog een J en een V en een M en H voor zijn naam schrijft, mr. VAN LEEUWEN. M. TIMMERS VERHOEVEN, BEERENBROEK, mr. TELTING, CORVER HOOFT, mr. BYLEVELD, mr. DE BACKER, WEICHS DE WENNE, dat een baron is, VAN BLEISWIJK, mr ENSCHEDÉ, die te danken heeft, dat hij is, wat hij is, aan de drukpers en lettergieterij; want reeds zijne ouders en voorouders waren drukkers, en aan dat vak heeft hij dan ook zijne fortuin te danken, hetgeen niemand zeggen zou, die hem had hooren spreken in de Kamer over het wets-ontwerp over hoon en laster, ontworpen door den minister DE JONGE VAN CAMPENS NIEUWLAND.

EEN DER AANSCHOUWERS.

Mijnheer ENSCHEDÉ zou ook wel mal wezen, indien hij zich tegen de regering verzette; want de regering begunstigt mijnheer ENSCHEDÉ, en iemand doet al veel om de gunst en recommandatie. Onder anderen heeft hij recepissen voor de vrijwillige leening gedrukt, en jaarlijks is de rekening niet gering, die mijnheer ENSCHEDÉ aan de regering heeft, en ik zeg maar: wiens brood men breekt, wiens woord men spreekt.

EEN ANDER.

Zulke afhankelijke menschen moeten niet tot leden der Kamer benoemd worden.

DE UITLEGGER.

Hou jij je stil daar achter, slimmert! als er zulke leden niet waren, dan zou misschien geen enkel voorstel onzer tegenwoordige ministers worden aangenomen.

EEN DER AANSCHOUWERS.

Geeft die Mijnheer ENSCHEDÉ ook niet de *Opregte Haarlemsche Courant* uit?

EEN ANDER.

Ja zeker! en dat brengt geen onaardig winstje op.

EEN ANDER.

Dan zeg ik voortaan mijn abonnement op die krant op en plaats geene enkele advertentie meer in dezelve, en als anderen mijn voorbeeld volgen, zal die heele *Haarlemsche Courant* spoedig naar de maan gaan, en dan heeft mijnheer ENSCHEDÉ juist zijn verdiende loon, voor dat hij de vrijheid der drukpers wil helpen aan banden te leggen, van die drukpers, waaraan hij te danken heeft, wat hij is.

EEN ANDER.

Dat zal wel nooit gebeuren, hiertoe zijn de Hollanders te flaauw.

DE UITLEGGER.

Mijnheer BORSKI en mijnheer KIEN, die meteen burgemeester van Utrecht is.

EEN DER AANSCHOUWERS.

Ook al min of meer afhankelijk van de regering.

DE UITLEGGER.

Als je niet zwijgt, kom ik nooit ten einde. De heeren EGTER, LYCKLAMA, VAN NAAMEN, GOUVERNEUR en STAR BUSMAN, dit zijn, zeg ik, heeren, aan welke jelui de grootste verpligting hebt, doordien ze de begrooting hebben goedgekeurd, waardoor jelui genoodzaakt bent, bijna al wat jelui verdient, naar den ontvanger te brengen, dat zeer nuttig en noodig is, om jelui niet al te weelderig te maken en te brooddronken, en voor alle uitspatting en losbandigheid te bewaren, waartoe jelui al ligt in dezen tijd van algemeenen bloei en welvaart zoudt overslaan.

EEN DER AANSCHOUWERS.

Als ik wist, dat die snaak meende, hetgeen hij zegt, zou ik hem eens duchtig eene les geven, die hem heugen zou.

EEN ANDER.

Dat zou je kwalijk bekomen, en in allen gevalle ligt de uitlegger slechts in commissie; want heeft mijnheer VAN HALL zelf de Tweede Kamer niet willen wijs maken, dat er algemeene bloei en welvaart bestonden.

DE UITLEGGER.

Van de overigen valt weinig of niets te zeggen, dan dat ze ja of neen schudden, al naar de machinerie, die in hunne hoofden zit, en onder de neenschudders bekleedt deze eene eerste plaats, zijn naam is mr. B. WICHERS, hij is herkozen geworden, hetwelk de neenschudders, en allen, die het met die opposanten ééns zijn, veel genoegen heeft gedaan. Deze is mr. BRUCE, die nu gouverneur van Overijssel is in plaats van graaf JAN VAN RECHTEREN, die thans de stallen van Z. M. den Koning gouverneert, en tevens staatsraad is. En dit zijn, op den heer WICHERS na, diegenen, welke dit jaar tot leden der Tweede Kamer gekozen zijn.

De eerste is jonkheer mr. P. OPPERDOES ALEWYN, ontvanger te Hoorn, min of meer of liever bijzonder afhankelijk van mijnheer VAN HALL, door welke afhankelijkheid ... ich dus vrij en ongedwongen in de Kamer zal kunnen ... gedragen, de tweede is mr. H. J. SMIT, die juist heel ... llig, terwijl hij met zijne vrouw aan tafel zat, zijne ... oeming tot lid van de Tweede Kamer vernam en niet ... g verlegen zat, waar zich het best een kostuum te ... maken. De derde eindelijk, is iemand, van wien niemand iets anders weet, dan dat hij mr. J. B. BOTS heet en in Noord-Braband woont. En nu de explicatie der heeren, die van de Tweede Kamer geëindigd is, zullen wij over... tot de *Apothéose* van mr. P. VAN AKERLAKEN, het ... het fraaiste is, wat men tot hiertoe heeft kunnen ... Vooraf zal ik de vrijheid nemen, bij de heeren de

rondte te doen, om een klein douceur ... geld te verzoeken. Komaan heeren en dames! ... n heb ik ook wat; ik neem alles aan, guldens ... dubbeltjes en centen, zelfs bankbriefjes en mun... ook, mits dat ze niet valsch zijn. (...lg hierna.)

De Vrouw... ...ij.

In eenen tijd, waarin ... ...ede zoo algemeen is doorgedrongen, dat alle sta... met geestdrift aan de kans van het geval prijs geven; ... dat men niet alleen geld en goederen en bezittingen van allerlei aard, maar somtijds zelfs het lot van Koningrijken ziet verspelen, kan het niet missen, of eene zeldzame soort van loterij, in Brunswijk getrokken, moet met belangstelling vernomen worden.

Eene Advertentie waarbij eene jonge Dame haar besluit aankondigde, om zichzelve te verloten, trok elks opmerkzaamheid. Zij zeide daarin, dat zij 32 jaren telde, eene beschaafde opvoeding had genoten, van onbesproken zeden was, en ruim ƒ 30,000 (Nederl.) bezat. Een daarbij gevoegd prentje deed in haar een geestig gelaat en eene fraaije leest vermoeden. Zij berigte voorts, zich onder den naam van Mejufvrouw *Fortuna* verbergende, dat, sinds eenige jaren onderscheidene personen hare hand gevraagd hadden; dat haar vader die alles had afgewezen; dat zulks haar niet ter harte was gegaan, naardien dezelve meer haren bruidschat dan wel hare persoon schenen te beoogen, een enkelen uitgezonderd; dat, ook deze laatste vervolgens gedwongen zijnde, zij besloot, ongehuwd te blijven, tot tijd en wijle zij zelve meesteresse van hare hand zoude geworden zijn; dat die tijd thans gekomen zijnde, zij de bezorgdheid niet kende overwinnen, eenmaal nog het slagtoffer eener baatzuchtige min te zullen zijn; dat zij daarom te rade was geworden, het geluk haars levens aan het lot toe te vertrouwen, welks beleid in de hand der Voorzienigheid berustte; dat diensvolgens degeen, wien zij, bij de aanstaande trekking, als prijs zou ten deel vallen, door haar zou worden beschouwd als den echtgenoot, haar door den Hemel beschoren; dat zij, door hare zorgen en hare teederheid, hem zou pogen te bewijzen, dat ook hij het groote lot des echtgeluks had getrokken, en dat zij voor zichzelve echter op dat geluk, langs dezen weg, meedere kans te hebben, dan zoo vele arme meisjes over wier hand dagelijks beschikt werd door ouders, die daarbij meestal niet het heil hunner kinderen, maar dusgenaamde familiebelangen, enz. beoogden.

De prijs van elk loterijbriefje was ƒ 1,40. Het zeldzame der aankondiging, het grappige van het geval; de nieuwsgierigheid, de geringe prijs, alles wekte hier den speellust op. Vele jonge Heeren namen tot twintig en meer billetten, een aantal gehuwde mannen zelfs namen briefjes, ofschoon Regtsgeleerden, in de gezelschappen, verklaarden, dat, zoo de fortuin hun de schoone in handen speelde, zulks aanleiding konde geven tot een kostbaar regtsgeding. Intusschen ging het debiet der billetten zijnen gang; alle waren spoedig aan den man, en de loterij was vol, eer nog de helft der liefhebbers zich had voorzien.

De groote dag verscheen. Een jong Apotheker, die onnadenkend met den grooten hoop had medegedaan, was de uitverkorene; schoon hij verloofd was aan een meisje naar zijn hart. Hoezeer van vermogen ontbloot, behield echter zijne liefde zoo wel, als zijn gevoel van eer, de overhand; en hij stond gereed, om, op eene beleefde wijze, afstand te doen van den prijs, hem door het lot beschoren, toen hij een brief ontving van dezen inhoud:

« Mijnheer!"

« Ik vernam dat het lot u bestemd heeft tot mijnen medgezel in dit leven. Gij hebt dus al aanstonds wettige aanspraak op het volkomenst vertrouwen; en ik ben gereed, u, door dezen, daarvan een doorslaand bewijs te geven. Sedert den dag, dat ik mijne persoon zoo wel als mijn vermogen, aan het lot heb toevertrouwd, is mij iets zeer buitengewoons en belangrijks bejegend. De man naar mijn hart, wiens hand mij eerlijds door mijnen vader werd ontzegd, werd weduwenaar, en verlangt mij ten huwelijk. Oude liefde roest niet; en ik gevoel, dat hij alleen in staat is, mij gelukkig te maken. Ziedaar, Mijnheer, eene opregte biecht! Bijaldien het u intusschen behage, mij te binden aan eene belofte, plegtig aan niet minder dan 60,000 billetten door mij verknocht, ik zal ze gestand doen en ben de uwe. Maar ik waarschuw u vooruit, dat onze huishouding een waar afbeeldsel zal zijn van het voorportaal der Hel! Nimmer toch zal ik u kunnen beminnen. Altijd zal ik u aanmerken als den verwoester van mijn geluk. — Maar, laat ons tot het punt komen, dat voor u, die mij niet kent, wel het voornaamste zijn moet. Hoezeer doorkneede Regtsgeleerden mij verzekeren, dat ik volstaan kan met u den achtentwintig, dien gij verspeeldet, terug te geven, wil ik daar geenszins gebruik van maken, maar bied u, bij wijze van afkoop, eene som van ƒ 12,000 in klinkende munt.

« Ik ben Uwe onderdanige Dienaresse
Fortuna."

Het zal wel niet noodig zijn te zeggen dat de verloofde jongman zich niet lang beraadde. Bij namelooze Advertentie in verschillende couranten deed hij der onbekende schoone weten dat hij in het hem gedane aanbod berustte: en binnen weinige dagen werd hem de vermelde som, door eenen onbekende, tegen handschrift, uitbetaald.

Wil men nu weten, wat er van deze jufvrouw *Fortuna* en deze vreemdsoortige Loterij was? Drie gelukzoekers waren van meening, dat eene zoo zeldzame Advertentie niet missen konde, hun het debiet van 60,000 briefjes, tot zoo geringen prijs, te verzekeren, en voorshands bedacht geweest op honderd uitwegen, om het voorgestelde huwelijk te ontduiken. De uitkomst bewees dat de drie schobbejakken niet buiten den waard hadden gerekend. Zij oogstten ƒ 72,000, van welke eene uitgave van ƒ 12,000 hun in het onbetwistbaar bezit stelde.

ALLERLEI.

De *Times* deelt de volgende advertentie mede:

LORD WILLIAM PAGET. — *Vyftig pond sterling belooning.* — Daar kapitein WILLIAM PAGET, van de koninklijke marine, door de groote jurij, in het crimineele hof, den 20. September 1847 schuldig is bevonden, aan het verkrijgen van geld onder valsche voorwendselen; zal de bovengemelde belooning betaald worden aan iedereen welke bovengenoemden lord WILLIAM PAGET, laatstelijk lid van het parlement voor Andover zal aanhouden en naar eene gevangenis voeren, of te weegbrengen dat hij wordt aangehouden en in een der gevangenissen in Engeland wordt gezet.

Hij is ongeveer 5 voet, 9 duim hoog, heeft goedachtige bakkebaarden, is door de kinderpokken eenigzins geschonden en min of meer bijziende.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 6. Januarij. Sedert den 4. dezer zijn alhier reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Paul Friedrich, B. H. Jurgen, Riga, hout; Rubens, L. Meijer, Manilla, stukgoed; Tornholm, F. W. Walle, Monte-Video huiden; Leveret, J. Robinson, Leghorn, marmer.

Voor Middelburg bestemd:

Pauline, Post, Batavia, suiker en koffij.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Vierge Marie, J. Zoetelief, stukgoed, Murrilla; Innoncence A. Peterse, Liverpool, Jeannette Marie, F. Pieuse, Havre, bij de ballast.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG.

6 Januarij 1848.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
O. Z. Tarwe (1846)	f	.	Z. Gr. Erwten	f	10.00
N. dito dito	-	9.35	W. Witte dito	-	.
O. W. Tarwe (1846)	-	.	Z. Paardenboonen	-	5.80
Nieuwe W. dito	-	9.65	W. Koolzaad	-	12.10
N. Z. Rogge	-	7.50	Zomer dito	-	.
Vreemde dito	-	.	Gort No. 3	-	18.00
Winter garst	-	5.45	« « 2	-	15.00
Zomergarst	-	5.30	« « 1	-	15.00
Haver	-	.	Raapolie	f	40.50 p. v.
Boekweit	-	.	Patentolie	-	42.50 -
W. Witteboonen		.	Lijnolie	-	. -
Dito Bruineboonen	-	.	Lijnkoeken	f	. de 104 st.
W. Paardenboonen	-	6.00	Raapkoeken à 82.00	-	1040 -
W. Gr. Erwten	-	10.50			

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 ...

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.